
Bůh na tebe nezapomněl

By David Wilkerson

March 21, 2005 Víte, co je to deprese, zažili jste ji někdy? Byli jste tak ustaraní, tak plní úzkosti a zmatku, že jste prožívali noci beze spánku? Byly ve vašem životě časy, kdy jste byli tak sklíčení, tak zneklidnění, že vás nikdo nedokázal utěšit? Byli jste někdy tak na dně, že jste měli chuť to vzdát, přesvědčení, že váš život je naprostá prohra?

Nemluvím o fyzickém stavu. Nenarážím na lidi, kteří mají špatnou koordinaci svalů nebo jsou mentálně nemocní. Mluvím o křesťanech, kteří čas od času bojují s depresí, která je zasáhne z ničeho nic. Jejich stav nepůchází jen z jediného zdroje, ale z mnoha. Někdy jsou zraňováni ze všech stran, dokud nejsou tak zdrčení, že nejsou schopni vidět za hranice svého zoufalství.

Pokud to popisuje tebe, potom byl Žalm 77 napsán pro tebe. Jeho smyslem je ukázat ti cestu ven z tvého strachu a úzkosti. Tento žalm napsal muž jménem Azaf, levita z kněžské linie v Izraeli. Azaf byl také zpěvák a sloužil jako Davidem uznávaný vedoucí pěveckého sboru. Azaf napsal celkem jedenáct žalmů. A ty jsou tak plné spravedlivého vyučování pro Boží lid, že bych tohoto muže nazval laickým kazatelem.

Azaf napsal Žalm 77 poté, co se dostal do strašlivého pekla zoufalství. Jeho stav byl tak špatný, že nebyl schopen přijmout útěchu: „Nedala se potěšiti duše má“ (Žalm 77:2). Tento zbožný muž si tolik zoufal, že nic z toho, co by kdokoliv řekl, ho z tohoto stavu nemohlo dostat. A Azaf sám nebyl schopen říci ani slovo: „Potřín jsem byl, aniž jsem mluvíti mohl“ (77:4).

Ale Azaf byl muž modlitby. Vidíme to ve stejném žalmu, kde dosvědčuje: „Hlas můj k Bohu, když volám, hlas můj k Bohu, aby ucha naklonil ke mně“ (77:1).

Jsem si jistý, že Azaf slyšel Davidovo velice podobné svědectví v Žalmu 34: „Oči Hospodinovy obrácené jsou k spravedlivým, a uši jeho k volání jejich“ (Žalm 34:15). David již dříve v tomto žalmu říká: „Hledal jsem Hospodina, a vyslyšel mne, a ze všech přístřachů mých vytrhl mne... Tento chudý volal a Hospodin vyslyšel, i ze všech úzkostí jeho vysvobodil jej“ (34:4, 6).

Nepochybně Azaf slyšel Davida, když vyprávěl svůj příběh, jak musel utéci do Gát, aby se dostal pryč od Saula. David musel v tomto městě předstírat, že je šílencem, aby si uchoval svůj život. Tento Hospodinův služebník se v době svého vyhnanství cítil mizerně, měl pocit, že je jen takový ztroskotanec, a volal k Bohu. Hledal ve svém trápení Hospodina, a David svědčí, že byl úplně vysvobozen. Vskutku, Bůh vložil do Davidova srdce píseň.

V Žalmu 40 David vypráví novou píseň víry svým hudebníkům: Jistě si tato píseň našla cestu do rukou Azafa, vedoucího pěveckého sboru. Žalm slavnostně oznamuje: „Hospodin... vyslyšel mé volání. A vytáhl mne z čisterny hlučící, i z bláta bahnivého, a postavil na skále nohy mé, a kroky mé utvrdil“ (40:1–2).

Azaf, jako vedoucí pěveckého sboru národa, zpíval tyto písně o vysvobození a zodpovězených modlitbách. Sloužil právě těmito pravdami Izraeli, upravoval je a vyprávěl v písni, a vedl pěvecký sbor v jednotném hlasu víry. Faktem je, že ve své vlastní písni uctívání – v Žalmu 78 – Azaf napomíná Izraelce pro jejich nevíru. Kárá je, říká jim, že Bůh neodpověděl jejich modlitby kvůli jejich hříchu:

„Jejich duch nebyl stálý v Bohu. Mluvili proti Bohu, křouce: ‚Zdaliž bude moci Bůh silný připravití stůl na této poušti? Zdali také bude moci dáti chleba?‘ Pro tohle všechno stále hřešili a nevěřili jeho

nepotřebuji...“

Zdá se, že každý z těch nesvatějších, nejoddanějších a zbožných služebníků čelil takové době. Všichni popisují, jak jsou zrceni depresí, melancholií a skleslostí mysli. Jen nemnoho z nich dokázalo vysvltit, odkud se tento temný mrak vzal. Zídka se zdálo, že pramení z jediného důvodu, ale spíš byl výsledkem toho, že se kupí jeden malér na druhý.

Dokonce ani zbožný, oddaný a vrný apoštol Pavel nebyl k takovým krizím imunní. Napsal Korintským: „Bratři, nechceme, abyste nevdli o našem soužení, které na nás píšlo v Asii – že jsme byli nadmíru pětížení, nad naše síly, takže jsme ztratili i naději na život“ (2. Korintským 1:8).

ecké slovo, které Pavel v tomto verši používá pro beznadě, zoufalství, se pkládá jako: „Nerozumli jsme tomu, byli jsme zoufalí až k smrti.“ íká zkrátka: „Toužili jsme zemít, protože jsme nedokázali pochopit, čím procházíme. Byli jsme nadmíru pětížení.“

Je tžké si pedstavit, že tato slova pícházejí od Pavla. Kdo vžil Bohu víc než tento nebojácny apoštol? Kdo se postil a modlil víc než Pavel? Kdo mli tolik zodpvených modliteb? Pesto i u Pavla píšla doba skleslosti a deprese, jakou nikdy nezažil. Co bylo za tím stavem?

Nkteí bibliční komentátoí ví, že to byla kombinace zkoušek. Mezi nimi byla hluboká, mučivá duševní trýze, zpšobená lidmi, které Pavel miloval a kteí se pozěji obrátili proti nm. Tito blízcí pátelé nejenže Pavla opustili, ale šíili o nm lži. Očerovali jeho jméno. Navíc byl Pavel ve zbídačeném stavu kvli zuivému násilí. Více než jednou zažil ztroskotání. Byla proti nm zosnována ošklivá spiknutí, která usilovala o jeho život. A jako vrchol toho všeho mli Pavel úzkostlivou starost o mnoho církví.

Zdálo by se, že je to píliš tžké, aby to unesl jediný človk. Ale i když všechny tyto vci složíme dohromady, stále ješt to nevysvtluje hluboké zoufalství, které Pavel cítil. Napsal: „Octnul jsem se v takových mukách, že jsem nemyslel, že přežiji. Domníval jsem se, že m to zabije.“

Pavel byl samozejm vysvobozen. Vyšel z toho vítzn. Ale nikdy nezapomnl na tento strašný čas zoufalství.

Mnoho zbožných lidí – oddaných, svatých, modlících se služebníků Ježíše – vdí, o čem je Azafv pláč. Jejich stav není zpšob života. Ne, jsou to prost milovníci Boha, kteí jsou zrceni, protože Satan píšel jako povode. Podobn jako Pavel byli nadmíru pětížení.

Kristus je naším píkladem ve všech vcech, které se týkají života, a tento stav není výjimkou. Kristus je dotčen pocí naší slabosti. A i On čelil takové hodině temné zkoušky. ekl Ondějovi a Filipovi: „Nyní duše má zkormoucena jest“ (Jan 12:27). Když to Ježíš íkal, stál tváí v tvá Kíži, vdli, že čas jeho smrti je blízko. ecké slovo pro zkormoucená tu znamená zneklidná nebo vyvedená z rovnováhy.

Ježíš čelil nejsilnější zkoušce svého života. Vlastn byla tak hluboká a temná, že pozěji volá: „Bože, proč jsi m opustil?“ Dokonce ekl tm, kdo ho mli ukížovat: „Toto je vaše hodina a vláda temnoty“ (Lukáš 22:53).

To je prohlášení Ježíše. Ale Kristus tu v podstat íká: „Toto je Satanova hodina.“ Období tsn před jeho smrtí bylo momentem, kdy ho nepřítel sužoval. ábel shromáždil veškerou svou moc, aby trápil

srdce modlíciho se, svatého muže.

Podobně si i ty můžешь být jistý, že hodina soužení je Satanovo dílo. Hospodin na svůj lid nenakládá tak strašné deprese. Jak to víme? Podobně jako Azaf se modlíme, uctíváme, snažíme se, abychom činili Boží vůli, toužíme po úplném osvobození od moci hříchu. A to je přesně ten druh života, který Satan přichází zničit.

Současně si můžeme být jisti, že Bůh dovolil, aby tato hodina přišla, z velice dobrého důvodu. Ježíš řekl svým učedníkům: „Co mám říci? Otče, vysvobod mě z této hodiny?“ (Jan 12:27). Ježíš jim říkal: „Nemohu vám to úplně vysvětlit. Všechno, co vám mohu říci, je, že Bůh dopustil tuto chvíli, tuto hodinu temnoty.“

Myslel sis někdy: „Co mohu říci? Nemám slov, abych vysvětlil, čím procházím. Mám starosti, jsem zneklidněný, ale nedokážu říci proč. Nežádejte vysvětlení. Nedokážu to.“

Co by mohlo být Božím záměrem v takové strašné hodině? Pavel nám ukazuje Boží specifický záměr v našich obtížných, temných časech: „Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškerého potěšení, který nás potěšuje v každém našem soužení, abychom mohli potěšovat ty, kteří jsou v jakémkoli soužení, tím potěšením, kterým jsme sami potěšeni od Boha.“

„Jak se totiž přibližuje Kristova utrpení, tak se skrze Krista rozhojňuje také naše potěšení. Ať už tedy jsme soužení – je to pro vaše potěšení a spasení, které se projevuje ve snášení stejných utrpení, která trpíme i my; nebo jsme potěšováni – je to pro vaše potěšení a spasení. A naše naděje o vás je pevná, neboť víme, že jak jste účastníky utrpení, tak i potěšení“ (2. Korintským 1:3–7).

Poznáváš tu Boží záměr? Uprostřed našich strádání nás Duch svatý potěšuje. Díky tomu můžeme zase my přinášet útěchu dalším, kteří jsou ztrápeni hlubokým žalem a strádáním. Tohle je práce Ducha: přinášet útěchu svému lidu prostřednictvím mluvčích, kteří byli testováni. Proto můžeme vědět, že čím je naše vlastní trápení horší, tím se stává Pánovo potěšování v nás ještě mocnější.

Na seznamu naší emailové pošty jsou dva bratři, jménem Israel a Jesse Martin. Israel je stár 100 let a Jesse 102 roky. Jeden přestal pracovat ve svých 92 letech, druhý v 97. Oba dva milují Pána a po léta dostávají moje poselství.

Tito muži nejsou jen přirození bratři, ale jsou doopravdy „bratři v Pánu.“ Oba svědčí o tom, že v důsledku života velikých zkoušek se v nich prohloubila radost a vlídnost Ducha. Byli svědky strašlivých pohrom, ke kterým během celého století došlo – velké hospodářské krize, dvou světových válek, důsivého sucha. A během svých dlouhých životů trpěli i osobně. Přesto jsou ve svých 100 letech schopni se smát a prohlašovat mnohem přesvědčivěji než kdy dřív: „Během toho všeho nás Bůh nikdy nenechal padnout, On nás nikdy nezklamal.“ Jejich svědectví poté, co „všechno viděli,“ je útěcha Ducha svatého pro zbytek z nás.

Co tak trápilo Azafa, že nemohl spát? Azafovým svědectvím bylo: „Volal jsem k Hospodinu, modlil jsem se v noci a vím, že mě slyší. Ale nevidím odpovědi na své modlitby.“

Připomněte si, že vedoucí púveckého sboru v Izraeli svědčí o Božím charakteru v Žalmu 50:15: „Vzývej mne v den ssoužení, vytrhnu tě, a ty mne budeš slaviti.“ Je jasné, že Azaf znal vysvobození skrze modlitbu. Zakusil odpovědi na své přímlyvy. Byl věrným služebníkem, připomínal ostatním, aby

věřili Bohu a nezarmucovali Ho svou nevěrou.

Ale tebe, když na Azafa přišel duch zoufalství, ho nebyl schopen setřást. Píše: „Na Boha zpomínal jsem a kormoutil se, přemýšlel jsem, a úzkostmi svírán byl duch můj“ (Žalm 77:3).

Azaf se potom upamatoval na své minulé zkoušky, jiné těžké časy, kterými byl proveden. říká: „I přicházeli mi na paměť dnové předešlé, a léta dávná. Rozpomínal jsem se v noci na zpy své...“ (77:5, 6). Tento věrný služebník si snažil připomínat, jak Bůh zodpověděl jeho modlitby, a jak potom radostně zpíval o vítězství víry.

Ale tebe čelí největší zkoušce svého života a je zdrcen fyzicky, duševně a duchovně. Konstatuje: „Stýskal jsem si, neboť toho na mě bylo příliš, než abych to snesl.“

Co bylo Azafovým steskem? říká: „Zdali na věci zažene Bůh? Nikdy-liž již více lásky neukáže? Zdali do konce přestane milosrdenství jeho? A konec vezme slovo od pokolení až do pokolení? Zdali se zapomněl smilovávat Bůh silný? Zdaž zadržel v hněvu milosrdenství svá?“ (77:7–9).

Azafa tyto otázky trápily, napsal: „To je má smrt“ (77:10). Ve svém důsledku říká: „Pro tohle se rmoutím: Bůh se změnil. Existuje nějaká varianta v Pánu, o kterém jsem si myslel, že Ho znám. Z nějakého důvodu změnil svůj postoj ke mně. Připomínám si všechna jeho dřívější vysvobození v mém životě. Ale tebe tu pro mě nic není.“

„Bůh už mi zkrátka neproje. Cítím, že mě zapudil. Jsem zmatený, ztrápený, přemožený, zdrcený a mám pocit, že Bůh je v této zkoušce daleko ode mě. Víím, že slyší moje modlitby, ale neodpovídá na ně. Pokud mohu říci, Bůh na mě zapomněl. Zřejmě se už nezabývá vysvobozením svého lidu.“

Milovaný, možná nejsi v depresi. Možná se necítíš tak zničený, jako byl Azaf v této zkoušce. Nepochybuješ, že Bůh odpovídá na tvoje modlitby, a víš, že na tebe Bůh není našťvaný. Ale stále je tu, někde hluboko uvnitř, zklamání. Jsi nespokojený, protože věci ve tvém životě nefungují tak, jak jsi doufal nebo plánoval.

Toto nespokojení možná přichází v jakémkoliv počtu oblastí, ať už jsou to finance, kariéra, manželství, děti nebo služba. Přesto se zdá, že všude kolem tebe se ostatním daří. Vypadá to, že tvým bratřím a sestrám v Kristu se daří dobře. Tebe sis začal říkat: „Jak vůbec projdu touto klesající spirálou? Zdá se, že tu není žádná naděje.“

Jak máme vyjít z těchto strašných období deprese a skleslosti? David se vynořil ze své sestupné spirály písní. A stejně tak Azaf. Opravdu, množství zbožných svatých bůhem historie se vynořilo ze své deprese a skleslosti právě tímto způsobem.

Písmo ukazuje, že David, Azaf a další starozákonní svatí vyšli ze svých temných časů upamatováním se na Boží věrnost k minulým generacím. David píše, že kdykoliv bylo jeho srdce skleslé, „rozpomínal jsem se na dny předešlé, a rozvažoval všechny skutky tvé, a dílo rukou tvých rozjímal“ (Žalm 143:5). Azaf dlel totéž: „Rozpomínati se budu na skutky Hospodinovy, a připomínati sobě divné činy tvé, od starodávna“ (77:11). Opravdu, Azaf říká, že celý Izrael se „rozpomínal na to, že Bůh byl skála jejich“ (78:35).

Je to nádherné požehnání rozpomínat se na všechna naše minulé vysvobození. Deuteronomium nám říká: „A rozpomínati se budeš na všechnu cestu, kterou tě vedl Hospodin Bůh tvůj... aniž se kdy toho

dopouští, abys se mohl zapomenouti na Hospodina Boha svého“ (Deuteronomium 8:2, 11).

Ale rozpomínání se na Boží vysvobození bylo víc než jen požehnání pro starozákonní svaté. Byla to nezbytná kázeň. Izraelci vymýšleli všemi možné rituály a obřady, aby se dovolali Hospodinova vysvobození ve svých životech.

Podobně je dnes církev Ježíše Krista povolána, aby si připomínala Boží minulá vysvobození. Ale my jsme dostali způsob k připomínání, který je mnohem lepší než ve starozákonních dobách. Víš, od dně Davida a Azafa Bůh vylil svého Ducha svatého. A Duch svatý tebe přebývá v našich lidských tělech.

Duch svatý nás nejen potěšuje v našich temných časech. On nás nejen přivádí k tomu, abychom se rozpomínali na Boží věrnost v minulosti. Duch svatý nám také dává porozumět záměru, který je za našimi spalujícími zkouškami. A dává to proto, aby naše víra neselhala.

V životě Azafa vidíme ten rozdíl. Tento oddaný, zbožný muž s námi v Žalmu 77 nesdílí žádné vysvětlení. My prostě nevíme, co v jeho životě způsobilo tuto temnou hodinu. Všechno, co nám mohlo říci, bylo: „Moje byla cesta tvá, a stezky tvé skrze vody veliké, a však šleplí tvých nebylo znáti“ (Žalm 77:19). Azaf dospěl k závěru: „Boží cesty nejsou známé. Nevím, proč dopustil, abych upadnul do této deprese a skleslosti. Pouze se raduji, že mě osvobodil.“

Pavlova reakce v Novém zákoně je mnohem odlišnější. Říká nám: „Nám to však Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž zkoumá všechny věci, i Boží hlubokosti“ (1. Korintským 2:10). Potom přidává toto důležité tvrzení: „Boží věci nezná nikdo jiný než Duch Boží“ (2:11). Ve stručnosti říká: „Bez Ducha svatého nelze poznat ani porozumět Božím krokům v našich životech.“

Nemůžeš v plné míře znovu nabýt svou radost, pokoj a klid, dokud jasně neporozumíš, proč Bůh dopustil tvou zkoušku podobnou Jobovu. My ve svém soužení prostě nikdy nepoznáme Boží pokoj, dokud se Jeho záměr pro nás nestane v našich duších ustálenou pravdou. Musíme pochopit, že naše temná hodina, naše bolestivé testování, bylo Pánem povoleno, mohl pro něj svůj vlastní skvělý záměr. Co je tím záměrem? Jednoduše řečeno, budeme stědem neuvěřitelného potěšování Duchem svatým.

Vydeme z našeho ohně očistění a silnější. A dostaneme službu, která bude dokonce ještě větší než služba největších svatých proslulých kazatelů. Co bude tou službou? Je to služba prokázané a dokázané úcty a vítězství pro zraněné lidi. A výsledkem této služby bude, jak napsal Daniel: „Přečištění a bílení a prubování budou mnozí; bezbožní zajisté bezbožnost páchatí budou, aniž co porozumí kteří z nich, ale moudří porozumí“ (Daniel 12:10).

Jak neuvěřitelné máme povolání! Snášíme veliké zkoušky, abychom se stali Božíma utěšujícíma rukama pro jiné.

Před dvěma roky ztratila moje dcera Debbie a její manžel Roger svou dvanáctiletou dcerku Tiffany, měla rakovinu mozku. Známa muka, kterými procházeli, noci, kdy si říkali: „Jaký k tomu může mít Bůh přijatelný důvod?“

Před nějakým časem byla Debbie v nákupním středisku a viděla tam sedět ženu, které se po tváři kutálely slzy. Debbie je zeptala: „Mohu vám vůbec nějak pomoci?“ Ta žena odpověděla: „Nikdy nemůžete pochopit, čím procházím.“ Nakonec Debbie ženu přiměla, aby ji o své bolesti vyprávěla. Žena vysvětlila: „Ztratila jsem dítě kvůli rakovině.“

V tu chvíli sestoupila nebeská něžnost. Debbie ženu objala útěšnými pažema. A jak se moje dcera sdílela se svým vlastním příběhem, obě ženy našly míru Boží uzdravující lásky.

Drahý svatý, Bůh na tebe ve tvé hluboké, temné zkoušce nezapomněl. Zanechám vás s tímto povzbuzením od žalmisty: „Nebo jsi nás zpruboval, ó Bože, přečistil jsi nás, tak jako přečistěno bývá stěbro. Uvedl jsi nás byl do leči, krutě jsi bedra naše ssoužil, Vsadils člověka na hlavu naši, vešli jsme byli do ohně i do vody, a však jsi nás vyvedl do rozvážení... Ale vyslyšel Bůh, a pozoroval hlasu modlitby mé. Požehnaný Bůh, kterýž neodstrčil modlitby mé, a milosrdenství svého ode mne neodjal“ (Žalm 66:10–12,19–20).

Copyright/Omezení šíření: Tento datový soubor/tato publikace je výhradním vlastnictvím World Challenge, Inc. Může být tištěn/a v plném znění pro osobní potřeby, pro šíření v rámci rodiny nebo mezi přáteli. Text nesmí být žádným způsobem měněn ani upravován a všechny kopie musí obsahovat toto prohlášení o copyrightu. Materiál nesmí být veřejně elektronicky přenášen ani zpřístupněn prostřednictvím FTP či webových stránek s výjimkou worldchallenge.org, davidwilkerson.org nebo tsculpitseries.org.

© 2005 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771